

megen Misnoje, fik stor Udbredelse over Fjorden. Disse ere vel ikke udtryffeligt blevne tilladte, eller endog nævnte i nogen af de senere Love: men da de kun ere Puls- eller Botvaad i formindsket Størrelse, ere de selvfølgelig tilladte og praktisk anvendelige, naar Botvaad maa drages til Vaad for Anker. Som det billigste baade i Beføstningen og i Brugten (det kræver kun 2 Mand i 1 Vaad) kunde mange Flere anstaafe det, og i og for sig skulde man vel prise det som et Gode, at Fiskemaaden gjordes tilgængelig for Flere og mindre Bemidlede, isald den ellers stod til at anbefale; men man støder da her snart paa de Ulemper, som flyde af en for stærk Brug, som altid er uhel- dig; -- mere maadeholdent kunne vi ikke udtrykke os.

Følgerne lode heller ikke vente længe paa sig. Da Aalevaadsfiskerne havde faa fuld- stændig faaet Overtaget, viste det sig snart, at Tallet paa dem, hvis Interesser lide Skade ved deres Fiskemaade, er langt det overvejende. Klager indløb allevegne fra Fjorden over Forstyrrelse af Andres Fiskeri og befrygtet Udelæggelse af flere Fiskearter, og ved Indenrigsministeriets Skrivelse af 17. April 1869 blev det overdraget medunderfækkne Fiedler, som nys var bleven Regjerings- konsulent i Fiskerianliggender, at undersøge, hvilken Betydning der kunde tillægges Lovbestemmel- serne for Limfjorden, navnlig hvad der for dem var opnaaet ved den oprettede Kontrol, som der havde været Tale om at ophæve. Vi kunne ikke undlade at henvise til den, efter en stedlig Undersøgelse af Limfjorden i Forening med Kontrolpersonalet afgivne Erklæring, som findes i en Artikel i Tidsskr. f. Fiskeri 5. Aarg. S. 65 flg. og turde være saameget mere vejledende ved Betragtningen af det foreliggende Spørgsmaal, som den i historisk Hæftesølge indeholder en sammentrængt Oversigt over de væsentligere ældre og yngre Lovbestemmelser for bemeldte Fjord siden Emanationen af Danse Lov. Aligemaade henledes Opmærksomheden paa de Aalevaadsfagen angaaende Erklæringer til In- denrigsministeriet af 6. Juli, 11. og 29. Septbr. 1871, i samme Tidsskrift 6. Aarg. S. 214 flg., som gif forud for de i Rigsdagssessionen 1871/72 forelagte Fiskerilovforslag, og som vise, at det kun var et tarveligt Udbytte, der vandedes ved Lovene af 1872. Det maa nemlig bemærkes, at det ikke blot var Limfjorden, der kom til at bære Følgerne af Lov 22. Marts 1867, men i rigeligt Maal ogsaa det øvrige Land, hvortil Aalevaadsfiskerne nu udbredte sig. Hvad enten det nu var, fordi de søgte Strøg paa Limfjorden ifkun lode knap Plads for den tiltagende Mængde af Aalevaad, eller Aalemængdens Afstagen der allerede blev kjendelig, saa at Fyderne maatte søge ud, for at Puls- fiskeriet skulde lønne sig for dem, og da ty til de endnu ikke med Vaaddene gjenneempjøjede Steder, hvor Sandsynligheden for et rigere Udbytte var størst (det kan vel antages, at man i Reg- len ikke forlader Hjemmet for andensteds at søge Erhverv, saalange Rilden ikke flyder tilstrækkelig hjemme), saa er saa meget vist, at der siden den Tid neppe er gaaet noget Aar hen, uden saa at baade her- og derfra er indfrosset Klager over Aalevaadsfiskeri af Fyder og Andre paa saa at sige alle Landets Fjorde; navnlig er Fsefjorden bleven hjemstøgt af en formelig Sværm, hvis Virk- somhed, der har fundet Hæring ved preussiske Agenter for Opkjøb til høje Priser, efter de Beret- ninger, vi hidtil have kunnet indhente, synes at have medført en betænkkelig Afstagen af Aalemængden. Fremdeles gives der mindre Fjorde, hvorfra man har berettet, at Brugten af nogle faa Aalevaad i en Tid af 2 å 3 Uger har gjort Ende paa Fiskeriet, i det mindste for et eller flere Aar. Vilde vi nu end ikke godkjende Alt, hvad der berettes, som paalideligt, saa kan det ikke nægtes, efter hvad flere af os personlig have erfaret, at det omhandlede Vaadfiskeri har tilføjet vore Fjorde en saa stor Skade, at der er al Anledning til at tro, at det er paa høie Tid for Stats- og Lovgivnings- magten i dette Tilfælde at skrive ind. Man har derimod anført, at Regjeringen selv i sin Tid, dertil opfordret af den daværende Fiskerkonsulent, har givet Understøttelse til Udbredelse af Aale- vaaddene udenfor Limfjorden. Vi tro imidlertid, at den dermed kun har gjort største Delen af den sikkende Befolkning en daarlig Tjeneste. Kommissionen af 1865 har til Støtte for Ophævelsen af de „laafede Baae“ m. m. anført det næsten eenstemmig derom udtalte Dasse eller endog Forlan- gende af Fiskerne (flere af dem fastholdt dog bestemt Indsigelse), hvem den med Fliid havde søgt at fatte sig i Forbindelse med. Det sees imidlertid ikke, hvori de Ulemper og Indskrænkninger, som Forbudet skulde paaføre de Omboende, bestaa; meget mere maa det være et overmaade væsentligt Gode for den „de laafede Baae“ omboende Befolkning, at den uafbrudt og i Fred kan fortsætte sin Virksomhed uden Frygt for Forstyrrelse af Aalevaaddene og for Fiskemængdens Afstagen ved Ungelens Udelæggelse. Kommissionen synes i denne Henseende at have lagt formegen Vægt paa Udtalelser, som -- vi vide det af Erfaring -- der skal stor Vaersomhed til at bygge paa; og hoor- meget Hold der ved denne Lejlighed har været i disse Udtalelser, vil erkjendes af det overvejende Antal, der i de paafølgende Aar fremkom i modsat Retning og gav Anledning til Emanation af

Lov 25. Marts 1872, der atter optog som „laafede Baae“, dog kun i Tiden fra 1. Sep- tember til 24. Juni: 1) Strækningen fra Hals til Grubene B. for Løgstor og 2) Hjarbøl Bugt S. for Birksund. Denne Begrænsning af Laasningen, der blev vedtaget fornemmeligt af Hensyn til Sildefiskeriet, har næsten kun en forsvindende Betydning for Puls-, Bot- og Ankersurrevaaddene, der endnu beholde Raaderum fra 24. Juni til 1. Septbr. --, den eneste tjenlige Tid til deres